Piața Festivalului

(Daniela Caraman Fotea, 3 septembrie 2007)

Dacă m-aş orienta după numărul transmisiilor televiziunii publice, aş putea crede că serialul multicultural – dar preponderent muzical desfăşurat în Piața Festivalului ar fi tot ce se petrece mai important în actuala ediție. Concertele în aer liber sunt o obișnuință a practicii muzicale internaționale, dar, ele doar ÎNSOȚESC, colorează substanța, concepția muzicală a unui mare proiect. Așadar, prezența de zi cu zi pe micul ecran a numitului serial, nu înlocuiește, absența pe TVR1 a momentelor definitorii pentru substanța, mesajul artistic global propus publicului, vieții muzicale, de Festivalul Internațional „George Enescu". „Consolarea" a fost oferită prin transmisiile de la Ateneu ale aceluiași post cultural, manageritate cu artă, de profesionista Yvona Cristescu.

Sunt însă „fan" al pieții. Ea trebuie să existe: farmecă prin atmosferă, interesează datorită rulării pe podium a muzicienilor-elevi, studenți, a formațiilor tinere sau profesioniste, talk-show-uri de ținută, prin filmele-document oferite. La actuala ediție, concepția acestei microstagiuni în aer liber a fost virtuoză. Piața este ea însăși un Festival, cu seri care coagulau dorința comunicării, mai ales la îngemănarea ofertei cu ineditul. S-a petrecut chiar de la început, prin concertul susținut în 2 septembrie de orchestra **Bucharest Symphonic-Pops** (Promps of Delight), dirijată de **Ilarion Ionescu-Galați** și **Ionel Tudor**. Rareori am văzut atâta afluență de public în Piața de festival! Cu o oră înainte de începerea concertului, toate locurile erau ocupate; în picioare, mulțime ca la... rock!

Ideea constituirii acestei formații – alăturând muzicieni profesioniști din Filarmonica „George Enescu", Orchestra Națională și Big Band-ul Radio este de salutat. A sunat rotund, omogen, componența fiind bine gândită (fără cele 12 viori prime, sunetul ar fi fost... meschin). Aparițiile ei de până în prezent au impus prin ținută. Repertoriul comercial – de bun gust – se constituie într-o invitație atrăgătoare, eficientă, cu ecou prelungit, către marea muzică academică. Se spune doar, că educația unui popor se măsoară și după comportamentul lui în spațiul public. Ori, în seara aceea, copii, tineri, maturi, vârstnici, au format un public înrudit cu cel de la Ateneu sau Radio; un public nou căruia i se pot crea obișnuințe, chiar convingerea să meargă în sala de concert.

MAESTRUL Galați este și din punct de vedere al concepției sale muzicale un spirit deschis: acceptă sugestii artistice din varii zone repertoriale, transformîndu-le în forme sonore delectante. Se lasă „nostalgizat" de evergreen-uri, latura sa pictural stilistică propune convenții grațioase. Este un expert al... show-ului intelectual, condus cu eleganță, umor, charismă. Ca nimeni altul îndreaptă muzicienii către expresivitate, aduce emoție omului simplu. Acceptul său de a-și oferi arta într-un context – altul decât sala de concert, este prețios. Așadar, am ascultat sub bagheta sa, muzică din filme (clasice), hit-uri pop, operetă, canțonete dar și piese românești cu melodie intrată în memoria colectivă. Lăudabilă strădania de a readuce în actualitate opusuri românești pe cât de uitate, pe atât de plăcute audiției.

Participarea vocală a fost pe placul audienței: prin aria Berthei din Lăsați-mă să cînt de Gherase Dendrino și secvențe din musical-uri de notorietate, ne-am întâlnit cu **Anda Pop**, soprană cu voce de calitate, tehnică, apariție distinsă. **Mirela Zafiri** – explozivă – intrare à la Hollywood, purtînd

pe braț un buchet superb de trandafiri, oferiți apoi cu grație publicului; vestimentație epatantă. Are simțul scenic și temperament. Tenorul **Vlad Miriță** – june prim, aplaudat pentru acutele reușite și repertoriul de popularitate. Condusă de **Ionel Tudor**, orchestra a interpretat și piese pop de Andrei Tudor.

Așadar, succes indiscutabil la deschiderea Pieței Festivalului! Program delectant, divertisment simfonic, realizat cu grație și eleganță romantică.

La finalul concertului, îi spuneam companioanei mele, Ioana Maria Lupașcu, pianistă cu vocație: ce mult s-ar potrivi acum, pe această stare de bucurie colectivă, un foc de artificii! Ei bine, AU FOST! Mulțumesc Artexim!